

AMBICIÓS I COMERCIAL

Notre-Dame de Paris

Iolanda G. Madariaga

NOTRE-DAME DE PARIS

FITXA

MUSICAL BASAT EN LA NOVEL·LA DE VÍCTOR HUGO

LLIBRET I LLETRA DE LES CANÇONS: LUC PLAMONDON

MÚSICA: RICHARD COCCIANTE

DIRECCIÓ ORIGINAL: GILES MAHEU

COREOGRAFIA: MARTINO MULLER

DIRECCIÓ A ESPANYA: WAYNE FAWKES

VERSIÓ EN CASTELLÀ: NACHO ARTIME

COORDINADOR MUSICAL: SERGI CUENCA

INTÈRPRETS: TAHIS CIURANA/LILI DAHAB, ALBERT MARTÍNEZ/CARLES

TORREGOSA, LISARDO GUARINOS, ENRIQUE SÈQUER, PACO ARROJO,

DANIEL ANGLÈS, ELVIRA PRADO.

BALLARINS; BREAKDANCERS; ACRÒBATES

PRODUCCIÓ: CIE ESPAÑA, FOCUS I BARCELONA PROMOCIÓ

ESTRENADA EL 28 DE NOVEMBRE DE 2001 AL BARCELONA

TEATRE MUSICAL (PALAU DELS ESPORTS) DE BARCELONA

La reconversió del Palau dels Esports de Barcelona en un espai teatral dedicat a grans produccions musicals és un fet. El nou Barcelona Teatre Musical obre les portes amb una ambiciosa producció, un musical estrenat a París el 1998 que arriba precedit d'un notable èxit d'uns certs temes musicals. Basada en la novel·la homònima de Víctor Hugo, *Notre-Dame de Paris* és un musical modern que pren l'originalitat com a referència, però que, malgrat la lleugeresa que convé al gènere, tracta el tema de la immigració i de la demonització de l'estrany, de la persona diferent. L'obra narra la història de Quasimodo, el campaner contrafet de la catedral parisenca, i Esmeralda, la bella gitana enamorada del capità de cavalleria Phoebus i cobejada pel malvat Frollo, sacerdot de la catedral. La història és un conte romàntic d'amors impossibles amb un desenllaç tràgic. Una cohort de desheretats refugiats al voltant de la catedral és la família d'Esmeralda i, juntament amb els soldats, constitueixen el cos de ball de l'espectacle. El desenvolupament de la trama està conduït per un poeta narrador, amb un llibret en què predominen els solos dels protagonistes. Del gran desplegament de mitjans que representa una

producció d'aquestes característiques, cal destacar-ne la coreografia de Martino Muller, que fuig dels tòpics del gènere buscant recursos de la dansa contemporània. La partitura, de to melòdic, beu també de la música *rock* en la interpretació. Malgrat tot, els cantants actors treballen sobre música gravada. Amb la intenció de buscar la intemporalitat, el vestuari i la caracterització dels personatges tendeixen a una barreja confusa, ocasionalment molt poc afavoridora. L'escenografia reflecteix el mateix sentit intemporal, grandiosa i espectacular però més austera. La il·luminació completa el marc escenogràfic, l'amplia i el modifica amb un magnífic i espectacular joc de llums. La joventut de l'elenc fa pensar en la nostra escassa tradició en el gènere musical, tot i que es perfilen nous valors dins el repartiment. Malgrat que la traducció i l'adaptació de les cançons és millorable, en conjunt, es tracta d'un producte absolutament comercial que probablement obtindrà el mateix èxit que l'ha acompanyat fins ara.